

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 1.9.2005
KOM(2005) 391 endelig

2005/0167 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af
tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold**

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2005) 1057}

DA

DA

BEGRUNDELSE

1) BAGGRUND FOR FORSLAGET

Kommissionen påpegede i sin meddelelse af 15. november 2001 om en fælles politik mod ulovlig indvandring, at tilbagesendelsespolitikken er en integrerende og meget vigtig del af bekæmpelsen af ulovlig indvandring. Tilbagesendelsespolitikken skal baseres på tre elementer: fælles principper, fælles standarder og fælles foranstaltninger. I grønbogen af 10. april 2002 om en fællesskabspolitik for tilbagesendelse kom Kommissionen nærmere ind på spørgsmålet om tilbagesendelse som en integrerende del af en samlet indvandrings- og asylpolitik for EU. Den understregede, at der er behov for indbyrdes tilnærmelse og forbedret samarbejde om tilbagesendelse mellem medlemsstaterne, og den fremlagde en række mulige emner for fremtidige forslag til lovgivning om fælles standarder med henblik på at sætte gang i en bred debat blandt de interesserede parter.

Den efterfølgende meddelelse fra Kommissionen af 14. oktober 2002 om en fællesskabspolitik for tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold tog hensyn til resultaterne af denne offentlige høringsproces og fastlagde et konkret program for den fremtidige indsats med særlig vægt på en bred tilgang. Kommissionen fastslog, at "*...en fællesskabspolitik for tilbagesendelse kun kan være fuldt ud effektiv, hvis den er et naturligt led i en egentlig forvaltning af migrationsproblematikken, der forudsætter en klar konsolidering af de lovlige indvandringskanaler og af situationen for indvandrere med lovligt ophold, et effektivt og generøst asylsystem baseret på hurtige procedurer, der giver en reel beskyttelse af de personer, der har behov for det, samt en styrket dialog med tredjelandene, med hvilke det i stadig højere grad vil være nødvendigt at indgå partnerskaber i migrationsspørgsmål*". På grundlag af denne meddelelse vedtog Rådet den 28. november 2002 sit handlingsprogram for tilbagesendelse, hvori det krævede forbedret operationelt samarbejde blandt medlemsstaterne, intensiveret samarbejde med tredjelande og fastlæggelse af fælles standarder med henblik på at lette den konkrete tilbagesendelse.

Endelig blev dette spørgsmål taget op i "Haag-programmet", som Det Europæiske Råd vedtog på sit møde i Bruxelles den 4. og 5. november 2004. Det Europæiske Råd ønskede, at der indføres fælles standarder, så personer hjemsendes på en human måde og med fuld respekt for deres menneskerettigheder og værdighed, og opfordrede Kommissionen til at fremlægge et forslag i begyndelsen af 2005.

Formålet med dette forslag er at efterkomme denne opfordring og indføre klare, gennemsigtige og retfærdige fælles regler for tilbagesendelse, udsendelse, anvendelse af tvangsforanstaltninger, midlertidig frihedsberøvelse og genindrejse, som fuldt ud tager hensyn til, at de pågældendes menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder skal respekteres.

Samarbejdet mellem medlemsstaterne kan give gode resultater, hvis det er baseret på en fælles forståelse af en række nøglespørgsmål. Der bør derfor opstilles fælles standarder for at lette arbejdet for de involverede myndigheder og gøre det muligt at udbygge samarbejdet mellem medlemsstaterne. På længere sigt vil disse standarder danne grundlag for en passende og ensartet behandling af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, uanset hvilken medlemsstat der gennemfører tilbagesendelsesproceduren.

- Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

Der er blevet vedtaget en lang række lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige foranstaltninger som en konkret opfølgning af handlingsplanen for tilbagesendelse fra november 2002¹. Med hensyn til samarbejdet vedrørende tilbagesendelse udgør Rådets direktiv 2003/110/EF af 25. november 2003 om bistand ved gennemrejse i forbindelse med udsendelse med fly og Rådets beslutning 2004/573/EF af 29. april 2004 om tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly de første vigtige lovgivningsmæssige milepæle.

Direktiv 2001/40/EF om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandstatsborgere udgør sammen med Rådets beslutning 2004/191/EF om fastsættelse af kriterier og nærmere bestemmelser for udligning af de finansielle ubalancer en lovgivningsmæssig ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om udvisning.

Hvad angår det økonomiske aspekt af tilbagesendelse har Kommissionen foreslået, at der oprettes en europæisk flygtningefond for perioden 2008-2013 som en del af det generelle program for solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme (KOM(2005) 123 af 6.4.2005). De forberedende foranstaltninger for 2005-2007 vil lette indfasningen af dette planlagte finansielle instrument.

2) HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

Grønbogen om en fællesskabspolitik for tilbagesendelse (KOM(2002) 175) udløste en bred debat, som omfattede en offentlig høring med deltagelse af over 200 personer og indlæg fra ca. 30 eksperter. Høringen gav alle de interesserede parter mulighed for at udtrykke deres synspunkter og holdninger til de spørgsmål, som indgår i dette forslag. På grundlag af de idéer, som blev fremsat i grønbogen, drøftede man den nuværende praksis for tilbagesendelsespolitikker og mulighederne for en fremtidig fælles EU-politik for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold. Høringen gav mulighed for en åben meningsudveksling mellem repræsentanter for fællesskabsinstitutionerne, medlemsstaterne, ansøgerlandene, oprindelses- og transitlandene for ulovlige migrationsbevægelser, andre bestemmelseslande, internationale organisationer, regionale og kommunale myndigheder, ikke-statslige organisationer og akademiske institutioner. De skriftlige bidrag til høringsprocessen blev offentliggjort via internettet.

I anden halvdel af 2004 blev en række eksperter fra medlemsstaterne, som beskæftiger sig med tilbagesendelse, desuden hørt om et foreløbigt udkast til et direktiv om tilbagesendelsesprocedurer.

3) FORSLAGETS RETLIGE ELEMENTER

- Resumé af forslaget

¹ Der findes en udtømmende liste over disse foranstaltninger i arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene "Annual report on the development of a common policy on illegal immigration, smuggling and trafficking of human beings, external borders, and the return of illegal residents" af 25.10.2004, SEK(2004) 1349.

En effektiv tilbagesendelsespolitik er en nødvendig bestanddel af en velforvaltet og troværdig migrationspolitik. Der må vedtages klare, gennemsigtige og retfærdige regler, som tager hensyn til dette behov og samtidig respekterer de pågældendes menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Dette forslag sigter mod at nå disse mål på følgende måde:

1. Der skal indføres en regel om, at ulovlige ophold bør bringes til ophør gennem en retfærdig og gennemsigtig procedure.
2. Princippet om frivillig tilbagevenden bør fremmes ved, at der indføres en generel regel om, at der normalt skal gives en udrejsefrist.
3. Der skal som generelt princip indføres en harmoniseret tottrinsprocedure, hvor der som første trin træffes afgørelse om tilbagesendelse, og hvor der om nødvendigt som andet trin træffes afgørelse om udsendelse, således at medlemsstaternes systemer, der på nuværende tidspunkt er forskellige, samordnes i et vist omfang.
4. Der skal gøres noget ved situationen for personer med ulovligt ophold, som (endnu) ikke kan udsendes.
5. Der skal opstilles et minimumssæt af retssikkerhedsgarantier.
6. Anvendelsen af tvangsforanstaltninger skal begrænses, den skal knyttes sammen med proportionalitetsprincippet, og der skal indføres minimumsgarantier for gennemførelsen af tvangsmæssig tilbagesendelse.
7. Virkningerne af nationale tilbagesendelsesforanstaltninger skal gives en europæisk dimension ved at indføre et forbud mod genindrejse, som gælder for hele EU.
8. Korrekt efterlevelse bør belønnes (der skal bl.a. være mulighed for at ophæve et forbud mod genindrejse), og manglende efterlevelse skal straffes (der skal bl.a. være mulighed for at forlænge et forbud mod genindrejse).
9. Statens interesser skal beskyttes i tilfælde af alvorlige trusler mod den nationale og offentlige sikkerhed (der skal bl.a. være mulighed for at forlænge et forbud mod genindrejse).
10. Anvendelse af midlertidig frihedsberøvelse skal begrænses, og den skal knyttes sammen med proportionalitetsprincippet.
11. Der skal indføres minimumsgarantier for gennemførelsen af midlertidig frihedsberøvelse.
12. Der skal rettes op på de situationer, hvor tredjelandstatsborgere, for hvem en medlemsstat har truffet afgørelse om udsendelse eller tilbagesendelse, pågribes på en anden medlemsstats område.

Det blev overvejet, om spørgsmålet om *udvisning/udsendelse begrundet i hensynet til den nationale og offentlige sikkerhed* burde medtages i dette forslag, specielt med hensyn

til udvisning af formodede terrorister. Forslaget indeholder ikke udtrykkelige bestemmelser om dette spørgsmål af tre årsager:

- Alle de fællesskabsdirektiver, som er vedtaget på asyl- og indvandringsområdet, indeholder allerede bestemmelser om den offentlige orden, som gør det muligt for medlemsstaterne at ophæve opholdstilladelser og udvise tredjelandstatsborgere, der udgør en trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed. Kommissionen fastslog i sit arbejdsdokument KOM(2001) 743 af 5. december 2001, som den udarbejdede på baggrund af terrorangrebene den 11. september, at "*det vil være mere effektivt at øge sikkerheden gennem en omhyggelig anvendelse af disse bestemmelser end ved at foretage en gennemgribende ændring af de forskellige berørte forslag*".
- Det er ikke altid i statens interesse at udvise en formodet terrorist. Det kan sommetider være mere hensigtsmæssigt at strafforfølge den pågældende eller holde ham under overvågning i en medlemsstat end at udvise ham til et tredjeland.
- Selv hvis der var grund til at harmonisere spørgsmålet om "udvisning begrundet i hensynet til den offentlige orden/sikkerhed" yderligere, bør en sådan harmonisering ikke ske via et direktiv, som drejer sig om ophør af ulovligt ophold/tilbagesendelse, men snarere via direktiverne om betingelserne for indrejse og ophold og ophør af lovlig bopæl/lovligt ophold.

Men når en tredjelandstatsborgers lovlige ophold bringes til ophør på grund af hensynet til den offentlige sikkerhed, bliver den pågældende en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold på en medlemsstats område i dette direktivs forstand, og direktivets bestemmelser finder anvendelse på den pågældende.

- Retsgrundlag

Traktatens artikel 63, nr. 3), litra b).

- Grundlæggende rettigheder

Dette forslag er blevet underkastet en tilbunds gående undersøgelse for at sikre, at bestemmelserne er fuldt forenelige med de grundlæggende rettigheder, der udgør grundprincipper i såvel fællesskabsretten som international ret, herunder beskyttelse af flygtninge og menneskeretlige forpligtelser, som følger af den europæiske menneskerettighedskonvention. Som følge heraf er der lagt særlig vægt på bestemmelserne om retssikkerhedsgarantier, familiens enhed, midlertidig frihedsberøvelse og tvangsforanstaltninger.

- Subsidiaritetsprincippet

Subsidiaritetsprincippet finder anvendelse, fordi forslaget ikke hører ind under Fællesskabets enekompetence. Forslagets mål kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne af følgende årsager:

Formålet med dette forslag er at indføre fælles regler om tilbagesendelse, udsendelse, anvendelse af tvangsforanstaltninger, midlertidig frihedsberøvelse og genindrejse. Disse

fælles regler, som skal sikre en passende og ensartet behandling af personer med ulovligt ophold i hele EU, uanset i hvilken medlemsstat de pågribes, kan kun vedtages på fællesskabsplan.

Det er specielt nødvendigt med fællesskabsregler for at håndtere sager, hvor en tredjelandstatsborger, for hvem en medlemsstat allerede har truffet afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse eller udstedt forbud mod genindrejse, pågribes i en anden medlemsstat eller forsøger at indrejse i en anden medlemsstat.

I "Haag-programmet" opfordres Kommissionen udtrykkeligt til at fremlægge dette forslag. Denne opfordring viser, at medlemsstaterne erkender, at de ikke selv på en tilfredsstillende måde kan nå målet om en effektiv europæisk tilbagesendelsespolitik, og at EU bedre er i stand til at gøre det.

- Proportionalitetsprincippet

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af følgende årsager:

I det foreslåede direktiv fastsættes der en række generelle principper, men det overlades til medlemsstaterne, som direktivet er rettet til, at vælge den mest hensigtsmæssige form og metode til at føre disse principper ud i livet i deres respektive nationale retssystemer på baggrund af deres generelle situation.

Forslaget sigter mod at støtte en effektiv national indsats for udsendelse og undgå overlappning mellem medlemsstaternes indsats. Når det er vedtaget, vil det således mindske den samlede administrative byrde for de myndigheder, som skal gennemføre det.

- Valg af retsakt

Foreslået retsakt: direktiv.

Det var nødvendigt at vælge en bindende retsakt, som let kan inkorporeres i de uensartede nationale systemer. En forordning ville have været for usmidig, mens blød lovgivning (såsom en henstilling) ville have manglet den nødvendige juridisk bindende virkning.

- Deltagelse i retsакten

Retsgrundlaget for dette forslag skal findes i EF-traktatens afsnit IV. Det udgør – i det omfang det finder anvendelse på tredjelandstatsborgere, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen – en videreudvikling af Schengen-reglerne, som skal foreslås og vedtages under overholdelse af protokollerne om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling og om Danmarks stilling og protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til Amsterdam-traktaten. I overensstemmelse med de respektive aftaler med Island og Norge og med Schweiz udgør det – i ovennævnte omfang – en videreudvikling af Schengen-reglerne.

4) YDERLIGERE OPLYSNINGER

- Detaljeret gennemgang af forslaget

Følgende forklaringer fokuserer på de mest kritiske aspekter af forslaget. Der vedlægges mere detaljerede bemærkninger i bilaget.

Kapitel I

Udgangspunktet for anvendelsen af det foreslåede direktiv er "ulovligt ophold". Forslaget, som er en foranstaltning vedrørende ulovlig indvandring, der er baseret på traktatens artikel 63, nr. 3), litra b), sigter mod at indføre et sæt horisontale regler, som finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, uanset hvorfor opholdet er ulovligt (f.eks. udløb af et visum, udløb af en opholdstilladelse, inddragelse eller ophævelse af en opholdstilladelse, en negativ endelig afgørelse om en asylansøgning, ophævelse af flygtningestatus, ulovlig indrejse). Dette direktivforslag omhandler ikke grundene til eller procedurerne for ophør af lovligt ophold.

Kapitel II

Ifølge forslaget skal der indføres en totinsprocedure, som fører til, at det ulovlige ophold ophører. Der skal træffes en afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandstatsborger med ulovligt ophold. Frivillig tilbagevenden skal have førsteprioritet. Hvis den pågældende tredjelandstatsborger ikke vender tilbage frivilligt, fuldbyrder medlemsstaten forpligtelsen til at vende tilbage gennem en afgørelse om udsendelse. Under høringerne [forud for udarbejdelsen af forslaget] udtrykte mange medlemsstater bekymring for, at totinsproceduren ville medføre forsinkelser i procedurerne. Som svar på denne bekymring præciseres det udtrykkeligt i forslaget, at medlemsstaterne har mulighed for at lade både afgørelsen om tilbagesendelse og afgørelsen om udsendelse indgå i én foranstaltning eller afgørelse. Medlemsstaterne skal overholde de materielle bestemmelser i dette kapitel, specielt bestemmelserne om beskyttelse mod udsendelse og muligheden for frivillig tilbagevenden, uanset om de vælger at udforme afgørelsen om tilbagesendelse og afgørelsen om udsendelse som to særskilte foranstaltninger eller afgørelser eller én samlet foranstaltning eller afgørelse.

Ifølge forslaget skal der indføres et "forbud mod genindrejse", som forhindrer genindrejse på alle medlemsstaternes område og skal ledsage afgørelser om udsendelse. Denne "europæisering" af virkningerne af de nationale tilbagesendelsesforanstaltninger skal have en forebyggende virkning og gøre en ægte europæisk tilbagesendelsespolitik troværdig. Varigheden af forbuddet mod genindrejse vil blive fastlagt under hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag. Normalt bør forbuddet ikke overstige fem år. Kun i de tilfælde, hvor der foreligger en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, kan forbuddet mod genindrejse udstedes for en længere periode.

Kapitel III

Med forslaget indføres der en ret til effektive retsmidler mod afgørelser om tilbagesendelse og udsendelse. Retsmidlerne har enten opsættende virkning eller giver tredjelandstatsborgeren ret til at anmode om suspension af fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse eller udsendelse, hvilket medfører, at fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse eller udsendelse udsættes, indtil afgørelsen er blevet bekræftet eller ikke længere er genstand for retsmidler med opsættende virkning.

Kapitel IV

Formålet med dette kapitel er at begrænse anvendelsen af midlertidig frihedsberøvelse og knytte den sammen med proportionalitetsprincippet. Midlertidig frihedsberøvelse skal kun anvendes, hvis det er nødvendigt for at undgå risikoen for, at den pågældende forsvinder, og hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Grundene til, at en midlertidig frihedsberøvelse opretholdes, skal regelmæssigt vurderes af en retslig myndighed. En række maksimale tidsfrister skal sikre, at en midlertidig frihedsberøvelse ikke kan forlænges unødigt. Formålet med en sådan harmonisering af de nationale regler for midlertidig frihedsberøvelse er også at undgå sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne af personer med ulovligt ophold, der er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.

Kapitel V

Med dette kapitel indføres der en række fleksible regler, som finder anvendelse, hvis en tredjelandstatsborger, for hvem der er truffet afgørelse om udsendelse eller tilbagesendelse i én medlemsstat ("den første medlemsstat"), pågribes på en anden medlemsstats område ("den anden medlemsstat"). Medlemsstaterne kan vælge forskellige muligheder, afhængig af omstændighederne i den enkelte sag.

På den ene side kan den anden medlemsstat anerkende den afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som den første medlemsstat har truffet. Det fastsættes, at den finansielle udligningsordning, som er fastlagt i beslutning 2004/191/EF, finder anvendelse på disse sager.

På den anden side kan den anden medlemsstat anmode den første medlemsstat om at tage en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold tilbage eller beslutte at indlede en ny/selvstændig tilbagesendelsesprocedure efter sin nationale lovgivning.

Forbindelsen med Schengen-informationssystemet:

Informationsudveksling med andre medlemsstater vil være afgørende for, at bestemmelserne i dette forslag kan gennemføres hurtigt og effektivt. Medlemsstaterne skal have hurtig adgang til oplysninger om andre medlemsstaters afgørelser om tilbagesendelse og udsendelse og forbud mod genindrejse. Udvekslingen af oplysninger vil finde sted i overensstemmelse med reglerne for oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af
tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, nr. 3), litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen²,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd opfordrede på sit møde i Bruxelles den 4. og 5. november 2004 til, at der udformes en effektiv udsendelses- og repatrieringspolitik, der bygger på fælles standarder, så personer hjemsendes på en human måde og med fuld respekt for deres menneskerettigheder og værdighed.
- (2) Der skal fastsættes klare, gennemsigtige og retfærdige regler for at sikre en effektiv tilbagesendelsespolitik, der er en nødvendig del af en velforvaltet migrationspolitik.
- (3) Med dette direktiv bør der indføres et sæt horisontale regler, som finder anvendelse på alle tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for at opholde sig i en medlemsstat.
- (4) Medlemsstaterne bør sikre, at ulovlige ophold bringes til ophør efter en retfærdig og gennemsigtig procedure.
- (5) Som generelt princip bør der anvendes en tottrinsprocedure, der omfatter en afgørelse om tilbagesendelse som første trin og om nødvendigt en afgørelse om udsendelse som andet trin. For at undgå eventuelle forsinkelser i procedurerne bør medlemsstaterne imidlertid have mulighed for at udforme afgørelsen om tilbagesendelse og afgørelsen om udsendelse som én foranstaltning eller afgørelse.

² EUT C [...], s. [...].

- (6) Når der ikke er grund til at tro, at det kan undergrave formålet med en tilbagesendelsesprocedure, bør frivillig tilbagevenden foretrækkes frem for tvangsmæssig tilbagesendelse, og der bør gives en frist for frivillig udrejse.
- (7) Der bør indføres et fælles minimumssæt af retssikkerhedsgarantier vedrørende afgørelser om tilbagesendelse og udsendelse for at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældendes interesser.
- (8) Der skal gøres noget ved situationen for personer med ulovligt ophold, som (endnu) ikke kan udsendes. Der bør fastsættes minimumsstandarder for betingelserne for disse personers ophold under henvisning til bestemmelserne i Rådets direktiv 2003/9/EF af 27. januar 2003 om fastlæggelse af minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere³.
- (9) Anvendelsen af tvangsforanstaltninger bør udtrykkeligt knyttes sammen med proportionalitetsprincippet, og der bør fastsættes minimumsgarantier for gennemførelsen af tvangsmæssig tilbagesendelse under hensyntagen til Rådets beslutning 2004/573/EF af 29. april 2004 om tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly fra to eller flere medlemsstaters område af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af individuelle afgørelser om udsendelse⁴.
- (10) Virkningerne af nationale tilbagesendelsesforanstaltninger bør gives en europæisk dimension ved, at der indføres et forbud mod genindrejse, som forhindrer genindrejse på alle medlemsstaternes område.

Varigheden af forbuddet mod genindrejse bør fastsættes under hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag og bør normalt ikke overstige fem år. Når der foreligger en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, bør medlemsstaterne have mulighed for at udstede et længere forbud mod genindrejse.
- (11) Anvendelse af midlertidig frihedsberøvelse bør begrænses og knyttes sammen med proportionalitetsprincippet. Midlertidig frihedsberøvelse bør kun anvendes, hvis det er nødvendigt for at undgå risikoen for, at den pågældende forsvinder, og mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.
- (12) Der bør indføres bestemmelser om håndteringen af den situation, hvor en tredjelandsstatsborger, for hvem en medlemsstat har truffet afgørelse om udsendelse eller tilbagesendelse, pågribes på en anden medlemsstats område.
- (13) Dette direktiv omfatter bestemmelser om anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse eller udsendelse, som træder i stedet for Rådets direktiv 2001/40/EF om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere⁵. Det nævnte direktiv bør derfor ophæves.

³ EUT L 31 af 6.2.2003, s. 18.

⁴ EUT L 261 af 6.8.2004, s. 28.

⁵ EFT L 149 af 2.6.2001, s. 34.

- (14) I Rådets beslutning 2004/191/EF⁶ fastsættes der kriterier og nærmere bestemmelser for udligning af de finansielle ubalancer, som følger af gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse, der bør finde tilsvarende anvendelse på anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse eller udsendelse efter dette direktiv.
- (15) Medlemsstaterne bør have hurtig adgang til oplysninger om andre medlemsstaters afgørelser om tilbagesendelse og udsendelse og forbud mod genindrejse. Udvekslingen af oplysninger bør finde sted i overensstemmelse med [afgørelse/forordning ... om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II)]⁷.
- (16) Da målet for dette direktiv, nemlig at indføre fælles regler for tilbagesendelse, udsendelse, anvendelse af tvangsforanstaltninger, midlertidig frihedsberøvelse og genindrejse, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor på grund af foranstaltningens omfang og virkning bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (17) Medlemsstaterne bør anvende bestemmelserne i dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.
- (18) I overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder bør "barnets tarv" være et væsentligt hensyn for medlemsstaterne ved gennemførelsen af dette direktiv. I overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonvention bør respekten for familielivet være et væsentligt hensyn for medlemsstaterne ved gennemførelsen af dette direktiv.
- (19) Gennemførelsen af dette direktiv berører ikke de forpligtelser, der følger af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967.
- (20) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. anerkendes af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- (21) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Da dette direktiv – i det omfang det finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen⁸ – bygger på Schengen-

⁶ EUT L 60 af 27.2.2004, s. 55.

⁷

⁸ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

reglerne efter bestemmelserne i afsnit IV i tredje del af traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, bør Danmark i overensstemmelse med protokollens artikel 5 inden seks måneder efter, at dette direktiv er vedtaget, træffe afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre det i sin nationale lovgivning.

- (22) Dette direktiv udgør – i det omfang det finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen – en udvikling af bestemmelserne i Schengen-reglerne som omhandlet i den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne, som falder ind under det område, der er omhandlet i artikel 1, punkt C, i Rådets afgørelse 1999/437/EF⁹ om visse gennemførelsesbestemmelser til den pågældende aftale.
- (23) Dette direktiv udgør en udvikling af bestemmelserne i Schengen-reglerne som omhandlet i den aftale, som Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund har indgået om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne, som falder ind under det område, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i Rådets afgørelse 2004/860/EF¹⁰ om midlertidig anvendelse af visse bestemmelser i den pågældende aftale.
- (24) Dette direktiv udgør – i det omfang det finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen – en retsakt, der bygger på Schengen-reglerne eller på anden måde har tilknytning dertil som omhandlet i tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 2 -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Kapitel I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Emne

I dette direktiv fastsættes der fælles standarder og procedurer, som skal anvendes i medlemsstaterne ved tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder som generelle principper for fællesskabsretten og international ret, herunder beskyttelse af flygtninge og menneskeretlige forpligtelser.

⁹ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

¹⁰ EUT L 370 af 17.12.2004, s. 78.

Artikel 2
Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på en medlemsstats område, dvs. tredjelandsstatsborgere:
 - (a) som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelser for indrejse, der er fastsat i artikel 5 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, eller
 - (b) som af anden grund opholder sig ulovligt på en medlemsstats område.
2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv på tredjelandsstatsborgere, som er blevet nægtet indrejse i en medlemsstats transitzone. De skal imidlertid sikre, at behandlingen af og beskyttelsesgraden for sådanne tredjelandsstatsborgere ikke er mindre gunstig end fastsat i artikel 8, 10, 13 og 15.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere:
 - (a) som er familiemedlemmer til unionsborgere, der har udøvet deres ret til fri bevægelighed inden for Fællesskabet, eller
 - (b) som i henhold til en aftale mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og de lande, som de pågældende er statsborgere i, på den anden side nyder godt af en ret til fri bevægelighed, der svarer til unionsborgernes.

Artikel 3
Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- (a) "tredjelandsstatsborger": enhver person, der ikke er unionsborger som omhandlet i traktatens artikel 17, stk. 1
- (b) "ulovligt ophold": tilstedeværelsen på en medlemsstats område af en tredjelandsstatsborger, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for ophold eller bopæl i medlemsstaten
- (c) "tilbagesendelse": processen i forbindelse med tilbagevenden til hjemlandet, transitlandet eller et andet tredjeland, uanset om tilbagesendelsen foregår frivilligt eller tvangsmæssigt
- (d) "afgørelse om tilbagesendelse": en administrativ eller retslig afgørelse eller foranstaltning, der fastslår eller erklærer, at en tredjelandsstatsborgers ophold er ulovligt, og pålægger den pågældende en forpligtelse til at vende tilbage
- (e) "udsendelse": fuldbyrdelsen af forpligtelsen til at vende tilbage, dvs. den fysiske transport ud af landet

- (f) "afgørelse om udsendelse": en administrativ eller retslig afgørelse eller foranstaltning, der fastslår, at den pågældende skal udsendes
- (g) "forbud mod genindrejse": en administrativ eller retslig afgørelse eller foranstaltning, som forhindrer genindrejse i en medlemsstat i en nærmere angivet periode.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv berører ikke gunstigere bestemmelser i:
 - (a) bilaterale eller multilaterale aftaler mellem Fællesskabet eller Fællesskabet og dets medlemsstater og et eller flere tredjelande.
 - (b) bilaterale eller multilaterale aftaler mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande.
2. Dette direktiv berører ikke bestemmelser, som er gunstigere for tredjelandstatsborgeren, og som er fastsat i fællesskabslovgivningen vedrørende indvandring og asyl og specielt i:
 - (a) Rådets direktiv 2003/86/EF om ret til familiesammenføring¹¹.
 - (b) Rådets direktiv 2003/109/EF om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding¹².
 - (c) Rådets direktiv 2003/81/EF om udstedelse af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere, der har været ofre for menneskehandel, eller som er indrejst som led i ulovlig indvandring, og som samarbejder med de kompetente myndigheder¹³.
 - (d) Rådets direktiv 2004/83/EF om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse¹⁴.
 - (e) Rådets direktiv 2004/114/EF om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste¹⁵.
 - (f) Rådets direktiv 2005/XX/EF om en særlig indrejseprocedure for tredjelandstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning¹⁶.

¹¹ EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12.

¹² EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44.

¹³ EUT L 261 af 6.8.2004, s. 19.

¹⁴ EUT L 304 af 30.9.2004, s. 12.

¹⁵ EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12.

¹⁶ EUT L XX.

3. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at vedtage eller opretholde bestemmelser, som er gunstigere for de personer, det finder anvendelse på, forudsat at bestemmelserne er forenelige med dette direktiv.

Artikel 5

Familiemæssig tilknytning og barnets tarv

Når medlemsstaterne gennemfører dette direktiv, tager de hensyn til arten og holdbarheden af tredjelandsstatsborgerens familiemæssige tilknytning og til, hvor længe den pågældende har opholdt sig i medlemsstaten, samt til, om der er familiemæssig, kulturel eller social tilknytning til hjemlandet. De tager også hensyn til barnets tarv i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder.

Kapitel II

OPHØR AF ULOVLIGT OPHOLD

Artikel 6

Afgørelse om tilbagesendelse

1. Medlemsstaterne træffer afgørelse om tilbagesendelse vedrørende enhver tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område.
2. I afgørelsen om tilbagesendelse fastsættes der en passende frist for frivillig udrejse på op til fire uger, medmindre der er grund til at tro, at den pågældende vil forsvinde i denne periode. For at undgå risikoen for, at den pågældende forsvinder, kan der for hele perioden pålægges visse forpligtelser, såsom pligten til regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, stille en økonomisk garanti, deponere dokumenter eller opholde sig et bestemt sted.
3. Afgørelsen om tilbagesendelse træffes som en særskilt foranstaltning eller afgørelse eller sammen med en afgørelse om udsendelse.
4. Når medlemsstaterne er underlagt forpligtelser vedrørende grundlæggende rettigheder, som særlig følger af den europæiske menneskerettighedskonvention, såsom retten til non-refoulement, retten til uddannelse og retten til familiens enhed, træffes der ikke afgørelse om tilbagesendelse. Hvis der allerede er truffet afgørelse om tilbagesendelse, ophæves afgørelsen.
5. Medlemsstaterne kan når som helst af humanitære eller andre grunde beslutte at tildele en tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på deres område, en selvstændig opholdstilladelse eller en anden tilladelse til at opholde sig i en medlemsstat. I så fald træffes der ikke afgørelse om tilbagesendelse, og hvis der allerede er truffet afgørelse om tilbagesendelse, ophæves afgørelsen.
6. Når en tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, har en gyldig opholdstilladelse, der er udstedt af en anden medlemsstat,

undlader den første medlemsstat at træffe afgørelse om tilbagesendelse, hvis den pågældende frivilligt vender tilbage til den medlemsstat, som har udstedt opholdstilladelsen.

7. Hvis en tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, er genstand for en igangværende procedure for fornyelse af en opholdstilladelse eller en anden tilladelse, som giver ret til ophold, undlader den pågældende medlemsstat at træffe afgørelse om tilbagesendelse, indtil proceduren er afsluttet.
8. Hvis en tredjelandsstatsborger, som opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, er genstand for en igangværende procedure for tildeling af en opholdstilladelse eller en anden tilladelse, som giver ret til ophold, kan den pågældende medlemsstat undlade at træffe afgørelse om tilbagesendelse, indtil proceduren er afsluttet.

Artikel 7

Afgørelse om udsendelse

1. Medlemsstaterne træffer afgørelse om udsendelse vedrørende en tredjelandsstatsborger, for hvem der er truffet afgørelse om tilbagesendelse, hvis der er risiko for, at den pågældende forsvinder, eller hvis forpligtelsen til at vende tilbage ikke er blevet efterlevet inden for den frist for frivillig udrejse, som er fastsat i henhold til artikel 6, stk. 2.
2. I afgørelsen om udsendelse anføres fristen for fuldbyrdelse af udsendelsen og bestemmelseslandet.
3. Afgørelsen om udsendelse træffes som en særskilt foranstaltning eller afgørelse eller sammen med afgørelsen om tilbagesendelse.

Artikel 8

Udsættelse

1. Medlemsstaterne kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse i en passende periode under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag.
2. Medlemsstaterne udsætter fuldbyrdelsen af en afgørelse om udsendelse under følgende omstændigheder, så længe disse omstændigheder foreligger:
 - (a) når tredjelandsstatsborgeren ikke kan rejse eller transporteres til bestemmelseslandet på grund af sin fysiske eller psykiske tilstand
 - (b) når der foreligger tekniske hindringer, såsom manglende transportkapacitet eller andre vanskeligheder, som gør det umuligt at fuldbyrde udsendelsen på en human måde under fuld respekt for tredjelandsstatsborgerens grundlæggende rettigheder og værdighed

- (c) når der ikke er sikkerhed for, at uledsagede mindreårige ved afrejsen eller ankomsten kan overgives til et familiemedlem, en tilsvarende repræsentant, en værge for den mindreårige eller en kompetent embedsmænd i bestemmelseslandet, efter en vurdering af de forhold, som den mindreårige vil blive sendt tilbage til.
3. Hvis fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse udsættes efter stk. 1 og 2, kan den pågældende tredjelandstatsborger pålægges visse forpligtelser for at undgå risikoen for, at den pågældende forsvinder, såsom pligten til regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, stille en økonomisk garanti, deponere dokumenter eller opholde sig et bestemt sted.

Artikel 9

Forbud mod genindrejse

1. Afgørelser om udsendelse omfatter et forbud mod genindrejse, som højst gælder i fem år.
- Afgørelser om tilbagesendelse kan omfatte et sådant forbud mod genindrejse.
2. Varigheden af forbuddet mod genindrejse fastlægges under hensyntagen til alle de relevante forhold i den enkelte sag og specielt til, om den pågældende tredjelandstatsborger:
- (a) er genstand for en afgørelse om udsendelse for første gang
 - (b) allerede har været genstand for mere end én afgørelse om udsendelse
 - (c) er indrejst i medlemsstaten under et forbud mod genindrejse
 - (d) udgør en trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.
- Forbuddet mod genindrejse kan udstedes for en periode på over fem år, når den pågældende tredjelandstatsborger udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.
3. Forbuddet mod genindrejse kan ophæves, særlig i tilfælde, hvor den pågældende tredjelandstatsborger:
- (a) er genstand for en afgørelse om udvisning eller udsendelse for første gang
 - (b) har meldt sig på en medlemsstats konsulat
 - (c) har godtgjort alle omkostningerne ved sin tidligere tilbagesendelsesprocedure.
4. Forbuddet mod genindrejse kan i undtagelsestilfælde suspenderes midlertidigt i individuelle sager, hvor det er hensigtsmæssigt.

5. Stk. 1-4 berører ikke retten til at søge asyl i en af medlemsstaterne.

Artikel 10
Udsendelse

1. Når medlemsstaterne anvender tvangsforanstaltninger til at gennemføre udsendelsen af en tredjelandstatsborger, som modsætter sig udsendelse, skal disse foranstaltninger stå i rimeligt forhold til formålet med foranstaltningerne og holdes inden for grænserne for acceptabel magtanvendelse. De gennemføres i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og med respekt for den pågældende tredjelandstatsborgers værdighed.
2. Ved gennemførelsen af udsendelser tager medlemsstaterne hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

Kapitel III
RETSSIKKERHEDSGARANTIER

Artikel 11
Form

1. Afgørelser om tilbagesendelse og udsendelse affattes skriftligt.

Medlemsstaterne sikrer, at de faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen, og at den pågældende tredjelandstatsborger skriftligt informeres om de retsmidler, der er til rådighed.
2. Medlemsstaterne tilvejebringer på anmodning en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen om tilbagesendelse og/eller afgørelsen om udsendelse på et sprog, som tredjelandstatsborgeren med rimelighed kan formodes at forstå.

Artikel 12
Retsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende tredjelandstatsborger har ret til effektive retsmidler for en domstol eller ret med henblik på at påklage eller anke en afgørelse om tilbagesendelse og/eller en afgørelse om udsendelse.
2. Retsmidlerne har enten opsættende virkning eller giver tredjelandstatsborgeren ret til at anmode om suspension af fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse eller udsendelse; i så fald udsættes fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse eller udsendelse, indtil afgørelsen er blevet bekræftet eller ikke længere er genstand for retsmidler med opsættende virkning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende tredjelandstatsborger har mulighed for at få juridisk vejledning, for at lade sig repræsentere og om nødvendigt for at få sproglig bistand. Der ydes juridisk bistand til dem, der ikke har tilstrækkelige midler, hvis en sådan bistand er nødvendig for at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse.

Artikel 13

Garantier i perioden frem til tilbagesendelsen

1. Medlemsstaterne sikrer, at opholdsbetingelserne for tredjelandstatsborgere, for hvem fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse er blevet udsat, eller som ikke kan udsendes af de grunde, der er omhandlet i artikel 8 i dette direktiv, ikke er mindre gunstige end de betingelser, som er fastsat i artikel 7-10, artikel 15 og artikel 17-20 i direktiv 2003/9/EF.
2. Medlemsstaterne giver de personer, der er omhandlet i stk. 1, skriftlig bekræftelse af, at fuldbyrdelsen af afgørelsen om tilbagesendelse er blevet udsat i en nærmere angivet periode, eller at afgørelsen om udsendelse midlertidigt ikke vil blive fuldbyrdet.

Kapitel IV

FRIHEDSBERØVELSE MED HENBLIK PÅ UDSENDELSE

Artikel 14

Midlertidig frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne frihedsberøver midlertidigt en tredjelandstatsborger, for hvem der er eller vil blive truffet afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, når der er alvorlig grund til at tro, at der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, og når det ikke er tilstrækkeligt at anvende mindre indgribende foranstaltninger, såsom pligt til regelmæssigt at melde sig hos myndighederne, stille en økonomisk garanti, deponere dokumenter, opholde sig et bestemt sted eller andre foranstaltninger, som skal forebygge en sådan risiko.
2. Afgørelser om midlertidig frihedsberøvelse træffes af retslige myndigheder. I hastetilfælde kan de træffes af administrative myndigheder; i så fald skal afgørelsen om midlertidig frihedsberøvelse bekræftes af retslige myndigheder inden for 72 timer fra frihedsberøvelsens begyndelse.
3. Afgørelser om midlertidig frihedsberøvelse vurderes på ny af retslige myndigheder mindst en gang om måneden.
4. Midlertidig frihedsberøvelse kan af retslige myndigheder forlænges til højst seks måneder.

Artikel 15

Forholdene under midlertidig frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at midlertidigt frihedsberøvede tredjelandstatsborgere behandles humant og værdigt med respekt for deres grundlæggende rettigheder og under overholdelse af international og national lovgivning. På anmodning får de pågældende straks tilladelse til at sætte sig i forbindelse med retslige repræsentanter, familiemedlemmer og kompetente konsulære myndigheder samt relevante internationale og ikke-statslige organisationer.
2. Midlertidig frihedsberøvelse finder sted i særlige faciliteter til brug for midlertidig frihedsberøvelse. Når en medlemsstat ikke kan indkvartere de midlertidigt frihedsberøvede tredjelandstatsborgere i særlige faciliteter til brug for midlertidig frihedsberøvelse og er nødt til at anbringe dem i et fængsel, sikrer den, at de permanent er fysisk adskilt fra de almindelige indsatte.
3. Der tages særligt hensyn til sårbare personers situation. Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige ikke frihedsberøves i almindelige fængsler. Uledsagede mindreårige holdes adskilt fra voksne, medmindre det vurderes, at det er i barnets tarv ikke at gøre det.
4. Medlemsstaterne sikrer, at internationale og ikke-statslige organisationer har mulighed for at besøge faciliteterne til brug for midlertidig frihedsberøvelse med henblik på at vurdere, om forholdene under den midlertidige frihedsberøvelse er passende. Der kan kræves tilladelse til sådanne besøg.

Kapitel V

PÅGRIBELSE I ANDRE MEDLEMSSTATER

Artikel 16

Pågribelse i andre medlemsstater

Når en tredjelandstatsborger, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder de betingelserne for indrejse, der er fastsat i artikel 5 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, og for hvem en medlemsstat ("den første medlemsstat") har truffet afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, pågribes på en anden medlemsstats område ("den anden medlemsstat"), kan den anden medlemsstat træffe følgende foranstaltninger:

- (a) den kan anerkende den afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som den første medlemsstat har truffet, og gennemføre udsendelsen; i så fald udligner medlemsstaterne indbyrdes de finansielle ubalancer, som måtte opstå, idet de anvender Rådets beslutning 2004/191/EC med de nødvendige ændringer
- (b) den kan anmode den første medlemsstat om straks at tage den pågældende tredjelandstatsborger tilbage; i så fald er den første medlemsstat forpligtet til at efterkomme anmodningen, medmindre den kan bevise, at den pågældende har

forladt medlemsstaternes område, efter at den første medlemsstat har truffet afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse

- (c) den kan iværksætte tilbagesendelsesproceduren efter sin nationale lovgivning
- (d) den kan opretholde eller udstede en opholdstilladelse eller en anden tilladelse, som giver den pågældende ret til at opholde sig i medlemsstaten af beskyttelsesrelaterede, humanitære eller andre grunde, efter at have konsulteret den første medlemsstat i overensstemmelse med artikel 25 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen.

Kapitel VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Rapportering

Kommissionen aflægger regelmæssigt rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår om nødvendigt ændringer.

Kommissionen aflægger rapport første gang senest fire år efter den dato, som er nævnt i artikel 18, stk. 1.

Artikel 18

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest (*24 måneder efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende*). De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Forholdet til Schengen-konventionen

Dette direktiv træder i stedet for artikel 23 og 24 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen.

Artikel 20
Ophævelse

Direktiv 2001/40/EF ophæves.

Artikel 21
Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 22
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand